Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277806320/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

at Præsten var deres Tjener, ti han fik jo sin Løn af den samme Pung, der betalte Skøgen, bare meget mere.

Oh, han vilde gærne blevet her altid! Hellere end til Schwarzwald, hellere end til et af de store Huse derude! Hvorfor var den Seddel kommet? Eberhard og han havde ingen Brug for den!

— Men nede på Gaden hastede Eberhard imidlertid efter Tjeneren.

Henne på Hjørnet af Peder Madsens Gang havde han tovet et Sekund, men så fået Øje på den viftende, blå Kappe, der forsvandt i Porten ud til Østergade, og var ilet efter den.

Nu fulgte han tæt bag Tjeneren, men dog holdende sig i Murenes Skygger, hen over det store, svagt belyste Torv, forbi Statuen bag Lygtestanderne og Jærngitret, ind i en bred og dyb Gade, hvor de enkelte Lygter kastede deres svage Skær over vældige, grå Façader med høje, smårudede Vinduer.

Eberhard var i den fornemme Del af Staden. Her var højtideligt tomt og stille; kun Tjenerens Trin lød på Flisen foran, og Eberhard måtte sagtne sin Gang. Månen kom frem oppe mellem Skyerne og spillede i de høje Tages glitrende Tegl. Her duftede fint i den våde Efterårsaften, som af Kongerøgelse og lakerede Ovne. Mørke Træer suste forude i Gadens Munding.

Da drejede Tjeneren pludselig ind imellem to svære, kædebehængte Stenlygter, en lille Dør i en Port gik op og faldt i, med Genlyd i Gaden.

Eberhard trådte hastigt frem af Skyggen og læste på Skjoldet i Muren, under en Grevekrone, et Navn — et Navn, Hr. Doktor Lange og Fru Ellen, som jeg må bede om at måtte fortie, et Navn, som aldrig er kommet over mine Læber og heller aldrig skal komme det, men som bæres af en af vort Lands største og ældste Adelsslægter, og som var min Faders og kunde have været min ulykkelige Moders og mit, om ikke — men ene Gud véd den rette Vej.

Uden at betænke sig et Øjeblik løftede Eberhard sin Hånd og drog i den tunge Smedejærnsring.

Der lød Trin derinde, en Luge gik op, og et Ansigt, belyst af en Håndlygte, kiggede ud, Portnerens tvære